

Порося, обрізаний піструн та комарі: як Дикий Театр відіграв виставу на карантині

Ми побували на першому українському вестерні просто неба та дослідили, чи може існувати театр під час епідемії.

Карантинні заходи в Україні нині дещо ослаблені. Театрам дозволили відкритися, але за певних обмежень. Тому вони знаходять цікаві способи показувати вистави та навіть виступати з прем'єрами. Так, Дикий Театр 24 червня представив виставу «Червоне, Чорне і знов червоне» просто неба — посеред Мамаєвої слободи.

Сюжет розгортається у післяреволюційні часи ХХ сторіччя біля церкви святого отця Онуфрія (усі збіги не випадкові). У нього на підвір'ї зупиняються ідейні анархісти-махновці, що везли батьку Махну секретну скриньку та втратили її. Здогадуючись, що скринька потрапила до рук ворогів-комуністів, ті беруть у заручники важливу комуністичну шишку. Політичні та релігійні суперечки між п'яними та накокаїненими вояками швидко переростають у завзяту криваву різню й перестрілку.

Використовуючи знайомі образи початку минулого сторіччя, режисер Максим Голенко вдало проводить аналогію з теперішніми (також післяреволюційними) подіями в Україні, хоча їх розділяє сотня років. Тут і великодержавні насмішки з української мови, культури та незалежності, і активізм заради наживи, і метушіння між політичними партіями без жодної ідеології, аби тепліше вмотитися. В цілому, позитивних персонажів у виставі немає. Висновок, на жаль, один: якою б не була влада, вона буде спитою, брехливою, зацикленою лише на своїх інтересах. Неважливо, чи це анархізм, який закликає до безвладдя, чи християнство, що трактує Закон Божий відповідно до власної вигоди. Актори по-дикому доводять ідею до сумного абсурду: з сексом, різнею, стріляниною та порівнянням

піструнів партійних вождів. Як це часто буває у «Дикому», зал вибухає реготом, але крізь сльози.

Вистава доволі жорстка, має маркування 16+, сповнена obscenної лексики, стрілянини, наркотиків та крові. Тож сподобається тим, хто готовий до сучасного, а не суто класичного театру.

Наталія Федорова

глядачка

Зубасте, матюкливе переосмислення сучасних реалій в умовах початку ХХ століття. І хоча спектакль ще трохи провисає, радість від зустрічі з людьми, які горять своєю роботою, єднання з іншими глядачами у вибухах реготу і сумних зітханнях — безцінні. А сам спектакль — це квінтесенція тестостерону, з голими торсами, відрубаними головами й обрізанням. Як на мій смак, було занадто багато членів, але публіці усе сподобалося.

Рішення відіграти виставу на відкритому повітрі було сміливим, але цікавим: за кілька днів до вистави (їх було дві, у середу та четвер), на обидва дні оголосили sold out: люди скучили на карантині за видовищами, театрами, а надто — за прем'єрами.

Оскільки дія відбувається біля сільської церкви, антураж Мамаєвої слободи зіграв на руку. Більш того, здається, сама локація диктувала деякі фішки для вистави. Ті, хто слідував за соцмережами акторів, помітили, як антураж підкидав їм усе нові ідеї, не заплановані на початку. Так, нарешті, сільська атмосфера надихнула додати до складу акторів порося!

Ярослава Кравченко

засновниця Дикого Театру

Тільки у нашого технічного директора може бути наготові гумовий човен, тільки наш помічник режисера може наварити кілька відер крові, тільки наш актор може знайти і привезти кулемет, тільки наша актриса може наліпити вареників на ораву з 15 людей, і тільки наш режисер може створити анархічний вестерн з трьох возів, а художниця зробити сукню з медалей.

Як реквізит використовували дерева, вдало обіграли агресивних комарів (до цього ви маєте бути готовими), а фінал відбувався на озері, коли актори ефектно перепливали на човні до глядачів.

Іноді було помітно, що актори не надто звикли до гри на вулиці, але це справа досвіду та часу. Можна точно сказати, що людей творчих карантин не обмежив, але дав змогу експериментувати з новими формами, і досить вдало. Якщо Зелений театр, єдиний у Києві майданчик просто неба, давно занедбаний, Мамаєва слобода може стати новою експериментальною локацією для митців, принаймні коли мова йде про вистави, дія яких відбувається в Україні. Адже це — музей української історії з готовим натуральним антуражем.

Плюси:

- український антураж
- справжня природа замість декорацій
- вишнева наливка
- жарти про Зеленського
- дотепний сценарій про сьогодення
- чудові актори
- під час вистави приходить киця

Мінуси:

- комарі

- сінник коле в дупу
- довго йти до сцени від входу (підбори — відставити)
- далеко від... усього.

Експеримент вдався. «Дикий театр» не обмежився прем'єрою і буде грати у «Мамаєвій слободі» ще одну зі своїх вистав, «Кайдаші 2.0», адже вона якраз про життя в українському сучасному селі.

Гра просто неба — цікава знахідка, яка точно буде жити. А ми впевнилися, що ніякі карантинні заходи не скасували ані бажання акторів грати, ані бажання глядачів ходити у театр. Навіть сидячи на сіннику серед комарів.

На прем'єрі була

Аліна Шубська

Фото Валентина Кривоноса.